

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Karla Šimky a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci žalobce: **Pegas - hotel, pivovar, pivnice, s. r. o.,** se sídlem Jakubská 120/4, Brno, zastoupený JUDr. Růženou Valdhansovou, advokátkou se sídlem Jaselská 17, Brno, proti žalovanému: **Magistrát města Brna**, odbor dopravy, se sídlem Dominikánské nám. 1, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 19. 11. 2009, č. j. 29 Ca 102/2008 - 22,

takto:

Rozsudek v Krajského soudu v Brně ze dne 19. 11. 2009, č. j. 29 Ca 102/2008 - 22, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 19. 11. 2009, č. j. 29 Ca 102/2008 - 22, byla zamítnuta žaloba podaná žalobcem (dále jen „stěžovatel“) proti rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru dopravy (dále jen „magistrát“) ze dne 18. 4. 2008, sp. zn. 5400/OD/MMB/59389/2008-Ro-/24/, kterým byla snížena pokuta uložená stěžovateli z částky 20 000 Kč na 10 000 Kč a ve zbytku bylo potvrzeno rozhodnutí Úřadu městské části města Brna, Brno-střed, odboru obchodu, dopravy a služeb (dále též „prvoinstanční orgán“) ze dne 30. 1. 2008, sp. zn. 070054407/SVAD/SDK/003, jímž byl stěžovatel uznán vinným ze spáchání správního deliktu, kterého se dopustil tím, že umístil reklamní zařízení („tzv. áčko“) na místní komunikaci. Krajský soud v odůvodnění rozsudku k žalobní námitce stěžovatele, že reklamní zařízení zajistil řetězem, tím vyvinul dostatečné úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránil, uvedl, že prvoinstanční orgán při kontrole dne 15. 5. 2007 na ulici Jakubská v Brně zjistil, že před objektem č. 4 je umístěn nepovolený zábor - reklamní zařízení typu “A“. Z fotografií je přitom patrné, že toto reklamní zařízení je uchyceno řetězem, který vede do chodby, kde

je pravděpodobně řetěz rovněž uchycen. O předmětném nepovoleném záboru byl téhož dne sepsán protokol o provedené kontrole. Proti tomuto protokolu stěžovatel nepodal námitky a teprve při ústním jednání dne 29. 6. 2007 tvrdil, že reklamní zařízení přemístil některý z hostů restaurace. Z ust. § 42b odst. 1 písm. b) zákona č. 13/1997 Sb., ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“) plyne, že právnická osoba, kterou je i stěžovatel, se dopustí správního deliktu tím, že v rozporu s § 25 odst. 1 až 7 citovaného zákona užije dálnici, silnici nebo místní komunikaci jiným než obvyklým způsobem nebo k jiným účelům, než pro které jsou určeny, anebo nedodrží podmínky stanovené v povolení zvláštního užívání. Citované ustanovení tak hovoří jednoznačně o správním deliktu. Správní delikt je spáchán, když je naplněna zákonná skutková podstata správního deliktu, a to bez ohledu na zavinění. Za správní delikt právnická osoba povětšinou neodpovídá pouze tehdy, pokud vynaloží jednání určité intenzity, které by tomuto nezákonnému jednání zabránilo. Krajský soud proto dospěl k závěru, že umístěním reklamního zařízení patřícího stěžovateli bylo jednoznačně porušeno ust. § 25 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích, když povolení příslušného silničního správního úřadu pro užívání místní komunikace k jiným účelům, než pro které jsou určeny neměl. Stěžovatel tak naplnil skutkovou podstatu správního deliktu obsaženého v ust. § 42b odst. 1 písm. b) zákona o pozemních komunikacích. Podle krajského soudu stěžovatel neprokázal, že by vynaložil veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránil. Takovým úsilím by bylo například uchycení reklamního zařízení způsobem, který ze své podstaty vylučuje umístění zařízení jinam, tj. například přivrtání na pevnou část dveří restaurace, přichycení ke zdi, či jiné umístění vylučující manipulaci s reklamním zařízením. Z přiložených fotografií vyplývá, že řetěz byl umístěn volně, takže mohl bez většího úsilí umožňovat manipulaci s reklamním zařízením. Co se týče námitky, že správní orgány neprovedly navrhované výslechy svědků (zaměstnanců stěžovatele), správní orgány podle názoru krajského soudu řádně odůvodnily, z jakého důvodu tyto výslechy neprovedly. Krajský soud se ztotožnil s tím, že by tyto výslechy na výše uvedených závěrech z logiky věci nemohly ničeho změnit, neboť stěžovatel za správní delikt odpovídá i bez zavinění. Případné prokázání jednání třetích osob, návštěvníků restaurace, jak tvrdil stěžovatel, nebyla-li by splněna podmínka vynaložení veškerého úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránil, by tak na věci nic nezměnilo. Podle krajského soudu proto správní orgány nepřekročily meze svého správního uvážení a nezkrátily práva stěžovatele, když nebyl proveden požadovaný výslech svědků. Magistrát vydal své rozhodnutí podle ust. § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „správní řád“). Podle tohoto ustanovení nelze změnu rozhodnutí provést, pokud by tím některému z účastníků, jemuž je ukládána povinnost, hrozila újma z důvodu ztráty možnosti odvolat se. Vzhledem k tomu, že odvolací orgán pokutu snížil, nehrozila stěžovateli újma z důvodu ztráty možnosti odvolat se. Tak by tomu bylo tehdy, byla-li by pokuta zvýšena, což však nebyl souzený případ.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. V kasační stížnosti namítal vadu řízení před soudem, kterou spatřoval v tom, že krajský soud opřel své rozhodnutí nejen o skutkové zjištění, ale i o pravděpodobnost. Na str. 7 rozsudku krajský soud uvedl, že z fotografií je patrné, že předmětné reklamní zařízení je uchyceno řetězem, který vede do chodby, kde je pravděpodobně rovněž uchycen. Na základě této pravděpodobnosti uzavřel, že stěžovatel neprokázal, že by vynaložil veškeré úsilí, které bylo možno

požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránil, a dále dovodil, že nebylo potřeba vyslechnout svědky, protože by jejich výslech nemohl nic změnit, i když stěžovatel namítal, že právě výslechy svědků chtěl prokázat požadované úsilí. Takto strohé odůvodnění neprovedení navrhovaného důkazu je příliš obecné a nedostatečně reaguje na žalobní bod. Stěžovatel dále namítal, že správní orgány nezjistily dostatečně skutkový stav věci, neboť od počátku tvrdil, že reklamní zařízení zajistil řetězem zakotveným do zdi ve vchodu tak, že bez překonání tohoto řetězu (jeho vytržení) nebylo možné přenést reklamní zařízení na komunikaci. Správní orgány provedly fotodokumentaci zaměřenou pouze na reklamní zařízení a nezdokumentovaly překonání řetězu, tj. jeho vytržení ze zdi. Stěžovatel proto navrhoval výslech svědků, kteří by prokázali, že reklamní zařízení bylo dostatečně zajištěno. Podle stěžovatele i zajištění reklamního zařízení řetězem, jehož délka vylučuje přemístění na komunikaci, je dostatečným zabezpečením. Jestliže pachatel musel takový řetěz překonat, pak stěžovatel vynaložil veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránil. Neprovedením výslechu svědků bylo zásadním způsobem porušeno stěžovatelovo právo na spravedlivý proces, neboť se nemohl liberovat ze správního deliktu. Stěžovatel nesouhlasil s právním názorem krajského soudu, že pokud magistrát pokutu snížil, nehrozila stěžovateli újma z důvodu ztráty možnosti odvolat se. Stěžovatel se domnívá, že újma mu hrozí i tím, že řada důvodů pro vydání rozhodnutí se objevila až v rozhodnutí odvolacího orgánu, mimo jiné i to, že stěžovatel navrhl již v řízení před prvoinstančním orgánem výslech svědků a tento orgán se k tomu vůbec nevyjádřil. Proto stěžovatel namítal, že mu tímto postupem byla způsobena újma ve smyslu ust. § 90 odst. 1 písm. c) věty druhé správního řádu. Z těchto důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Magistrát ve vyjádření ke kasační stížnosti zejména uvedl, že stěžovatel běžně nevynakládá veškeré úsilí, které lze požadovat, aby porušení stejné právní povinnosti do budoucna zamezil, neboť dne 27. 1. 2010 bylo na místě samém zjištěno, že umisťuje reklamní zařízení do průchodu, přičemž řetěz kterým je reklamní zařízení uchyceno, je dostatečně dlouhý, aby toto zařízení mohlo být vysunuto na komunikaci. Magistrát si je vědom, že soudy se budou zabývat situací ke dni spáchání správního deliktu, avšak přesto vyjadřuje svůj podiv nad tím, že stěžovatel argumentuje právě délkou řetězu, která měla zabránit spáchání správního deliktu. Magistrát se proto domnívá, že délka řetězu je celou dobu, kdy je reklamní zařízení používáno, stejná a řetěz slouží spíše tomu, aby zabránil odcizení reklamního zařízení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ust. § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 3, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Nejvyšší správní soud se v prvé řadě zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku. Podle konstantní judikatury Ústavního soudu (např. nálezy ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94 a ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, oba dostupné na http://nalus.usoud.cz) je jedním z principů představujícím součást práva na řádný proces, jakož i pojmu právního státu, povinnost soudů své rozsudky odůvodnit. Ve správním soudnictví nachází tato zásada vyjádření v ust. § 54 odst. 2 s. ř. s. Z odůvodnění

rozsudku musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Pokud by tomu tak nebylo, rozsudek by byl nepřezkoumatelný, protože by nedával dostatečné záruky pro to, že nebyl vydán v důsledku libovůle a způsobem porušujícím ústavně zaručené právo na spravedlivý proces. Tyto ústavněprávní principy nalézají odraz také v judikatuře Nejvyššího správního soudu, který ve svých rozsudcích vyslovil, že není-li z odůvodnění rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takový rozsudek za nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, zveřejněný pod č. 589/2005 Sb. NSS, a ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52; www.nssoud.cz).

Namítal-li stěžovatel v kasační stížnosti, že odůvodnění neprovedení navrhovaného důkazu je příliš strohé, obecné a nedostatečně reaguje na jeho žalobní bod, Nejvyšší správní soud neshledal napadený rozsudek ve smyslu uvedených kritérií nepřezkoumatelným z důvodu nedostatku odůvodnění. Krajský soud se vypořádal s námitkou, že správní orgány neprovedly navrhované výslechy svědků, když uvedl, že „protiprávní jednání bylo dostatečně zjištěno a výslech svědků by na věci ničeho nezměnil, neb žalobce za správní delikt odpovídá i bez zavinění. Případné prokázání jednání třetích osob (návštěvníků restaurace, jak tvrdil žalobce), nebyla-li by splněna podmínka vynaložení veškerého úsilí, by tak na věci ničeho nezměnilo. Podle krajského soudu proto správní orgány nepřekročily meze svého správního uvážení a nezkrátily práva žalobce, když neprovedly požadovaný výslech svědků. Uváděl-li žalobce, že zajištění reklamního zařízení řetězem je dostatečným vyvinutím úsilí ve smyslu citovaného ustanovení, odkazuje krajský soud na výše uvedené, kde se zabýval intenzitou vynaložení dostatečného úsilí.“ Krajský soud zde odkázal na část svého rozsudku, kde se zabýval tím, zda stěžovatel prokázal vynaložení veškerého úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránil, v níž dovodil, že „takovým úsilím by podle krajského soudu bylo například uchycení reklamního zařízení způsobem, který ze své podstaty vylučuje umístění zařízení jinam, tj. například přivrtáním na pevnou část dveří restaurace, přichycení ke zdi, či jiné umístění vylučující manipulaci s reklamním zařízením. Jak vyplývá z přiložených fotografií, řetěz byl umístěn volně, takže mohl bez většího úsilí umožňovat manipulaci s reklamním zařízením.“ Námitka nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu pro příliš obecné odůvodnění tedy není důvodná.

Důvodná však je další stížní námitka, a sice že krajský soud zatížil svůj rozsudek vadou řízení před soudem, jež mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Stěžovatel tuto vadu spatřoval v tom, že krajský soud opírá své rozhodnutí nejen o skutkové zjištění, ale i o pravděpodobnost. Krajský soud v napadeném rozsudku uvedl, že z fotografií je patrné, že reklamní zařízení je uchyceno řetězem, který vede do chodby, kde je pravděpodobně řetěz rovněž uchycen a že z nich fotografií vyplývá, že řetěz byl umístěn volně, takže mohl bez většího úsilí umožňovat manipulaci s reklamním zařízením. Z toho pak krajský soud dovodil, že stěžovatel neprokázal vynaložení veškerého úsilí, které bylo možno požadovat. Tato úvaha krajského soudu by podle Nejvyššího správního soudu byla správná, pokud by předmětné reklamní zařízení bylo zajištěno řetězem takové délky, že by

jej reklamní zařízení bylo možné přesunout na komunikaci. V takovém případě by se totiž nemohlo jednat o vynaložení veškerého úsilí ve smyslu ust. § 43 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích. V daném případě však nebylo ve správním ani soudním řízení důkladně zjišťováno, jaká byla délka řetězu, případně zda byl v chodbě nějak uchycen či, jak tvrdí stěžovatel, byl násilně překonán (vytržen). Ze správního spisu nelze bez dalšího učinit úsudek o délce předmětného řetězu, neboť fotografie nezobrazují jeho ukončení v chodbě. Na to, že délka řetězu umožňovala umístění reklamního zařízení i na veřejnou komunikaci, lze usuzovat jen z toho, že na jedné z fotografií je na reklamním zařízení postaveném před vchodem do chodby, tj. na komunikaci, umístěn u jeho paty řetěz vedoucí pravděpodobně do nitra chodby. Ukončení řetězu v chodbě ale z fotografie patrné není. Není z ní ani patrné, zda toto ukončení bylo poškozeno a zda případné poškození mohlo oproti „standardnímu“ stavu prodloužit volnou část řetězu natolik, že to umožňovalo vysunutí reklamního zařízení z chodby na veřejnou komunikaci. Krajský soud proto pochybil, pokud pouze z předmětných fotografií dovodil, že řetěz byl umístěn volně, neboť k tomuto skutkovému zjištění dostatečné podklady ve spise chybí. Podle uvedené fotografie je eventualita, kterou krajský soud považoval za nepochybnou, je možná a nikoli nepravděpodobná. Skutkové závěry krajského soudu jsou proto nesprávné a tato nesprávnost má ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. povahu vady řízení před krajským soudem při zjišťování skutkového stavu, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé.

S ohledem na výše uvedené je důvodná i námitka stěžovatele týkající se neprovedení výslechu svědků. Pokud stěžovatel navrhoval již ve správním řízení výslech svědků, kteří měli prokázat, že reklamní zařízení bylo dostatečně zajištěno, nelze dospět k závěru, že výpovědi svědků by nemohly nic na věci změnit. Odpovědnost právnické osoby za správní delikt podle ust. § 42b odst. 1 písm. b) zákona o pozemních komunikacích má zásadně objektivní charakter. Jejím obligatorním znakem tedy není zavinění, nýbrž jen jednání příslušné osoby, které může být podle povahy věci jak konáním, tak opomenutím, zákonem předvídaný nežádoucí následek a kauzální nexus mezi jednáním a následkem. Jelikož je však možné, že takto vymezená odpovědnost by se v některých situacích mohla jevit jako příliš tvrdá a nespravedlivá, umožňuje zákon v některých případech se této odpovědnosti zprostit (liberovat).

Deliktní jednání stěžovatele mohlo mít, za zatím zjištěných skutkových okolností, dvě formy. Za prvé mohl stěžovatel reklamní zařízení na komunikaci umístit sám, tj. konat, přičemž řetěz na ně připevněný nesloužil ve skutečnosti, oproti tvrzení stěžovatele, k zabránění tomu, aby třetí osoby vynesly toto zařízení na komunikaci před vchodem, nýbrž k tomu, aby zařízení nebylo třetími osobami odcizeno. Za druhé mohlo deliktní jednání spočívat v tom, že stěžovatel sice reklamní zařízení na veřejnou komunikaci neumístil, ale nesprávným nastavením délky zabezpečovacího řetězu či jeho nedostatečným upevněním, tj. nesprávným konáním, příp. opomenutím učinit dostatečně účinná zajišťovací opatření, umožnil, aby třetí osoby reklamní zařízení vynesly mim prostor chodby. Ve druhé z uvedených skutkových variant by se stěžovatel své odpovědnosti za delikt zprostil, pokud by prokázal, že reklamní zařízení umístil do chodby a že je jako prevenci před přemístěním za běžných podmínek třetími osobami mimo prostor chodby zajistil dostatečně krátkým a pevným řetězem. Běžnými podmínkami nutno rozumět podmínky obvyklé vzhledem k poměrům daného místa –

pivnice s nikoli řídkým pohybem rozjařených, a občas možná i nadměrně kurážných, hostů. Takové podmínky, za nichž je dobře možné, a nikoli nepravděpodobné, že někdo může reklamní zařízení vynést na veřejnou komunikaci, zakládají povinnost stěžovatele podniknout patřičná zabezpečovací opatření, a tedy určitým způsobem konat. Opomenutí, tedy nekonání, je proto za dané situace (oproti např. situaci, kdy častý pohyb rozjařených, a tedy potenciálně „nebezpečných“ hostů v daném místě není pravděpodobný, takže zvláštních zabezpečovacích opaření by nebylo třeba) jednáním, které je příčinou zákonem zapovězeného následku. Stěžovatel tedy byl povinen reklamní zařízení zajistit dostatečně krátkým, pevným a natolik pevně ukotveným řetězem, lanem, kabelem či jiným obdobným zajišťovacím zařízením, aby je nebylo možné vytrhnout z ukotvení či jinak narušit jeho funkci a vynést reklamní zařízení před chodbu na veřejnou komunikaci Pokud by tak stěžovatel učinil, prokázal by ve smyslu ust. § 43 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích, že vynaložil veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránil.

Toto však stěžovateli nebylo ve správním řízení, a ani v řízení před krajským soudem, umožněno. Stěžovatel v řízení před správním orgánem I. stupně tvrdil, že umístil reklamní zařízení do chodby a zajistil je řetězem a že toto zajištění bylo zřejmě překonáno neznámou osobou a k tomu navrhoval provedení důkazu výslechem svědků (viz protokol z ústního jednání ze dne 29. 6. 2007). Správní orgány obou stupňů navržené důkazy neprovedly, přičemž správní orgán I. stupně se k důvodu neprovedení jednoznačně nevyjádřil, pouze uvedl, že stěžovatel byl povinen zajistit reklamní zařízení před svévolným přemisťováním, a magistrát k stěžovatelovým odvolacím námitkám uvedl, že se shoduje s prvoinstančním správním orgánem v tom, že protiprávní jednání stěžovatele bylo dostatečně zjištěno při kontrole a že výslech navržených svědků by podrobnější objasnění nepřinesl. Správní orgány obou stupňů se v tomto ohledu v hodnocení potřebnosti navržených důkazů mýlí a mýlí se i krajský soud, pokud jejich závěry shledal správnými. Stěžovatelem navržené důkazy logicky navazují na jeho tvrzení a pokud by skutečně svědci potvrdili, že zajišťovací řetěz byl dostatečně krátký, pevný a pevně ukotvený, aby odolal běžným atakům rozjařených návštěvníků pivnice a za normálních podmínek znemožnil přemístění reklamního zařízení na veřejnou komunikaci, a pokud by se jednalo o svědecké výpovědi věrohodné, mohl by stěžovatel na jejich základě, příp. se zohledněním dalších důkazů, prokázat, že svoji prevenční povinnost splnil, a zprostil by se tak odpovědnosti za správní delikt. Neprovedení navrženého důkazu je tedy nutno považovat za vadu řízení před správními orgány, která vedla k nedostatečnému zjištění skutkového stavu.

Poslední stížní námitka týkající se porušení ust. § 90 odst. 1 písm. c) věta druhá správního řádu důvodná není. Podle citovaného ustanovení jestliže odvolací správní orgán dojde k závěru, že napadené rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy nebo že je nesprávné, napadené rozhodnutí nebo jeho část změní; změnu nelze provést, pokud by tím některému z účastníků, jemuž je ukládána povinnost, hrozila újma z důvodu ztráty možnosti odvolat se. Změnil-li v daném případě magistrát jako odvolací orgán rozhodnutí správního orgánu I. stupně tak, že snížil pokutu z původní výše 20 000 Kč na 10 000 Kč, nemohla tato změna způsobit stěžovateli újmu z důvodu ztráty možnosti odvolat se, neboť byla zcela v jeho prospěch.

Ohledně stěžovatelem namítané újmy změnou rozhodnutí v odvolacím řízení v souvislosti s neprovedením navrhovaných důkazů nutno zdůraznit, že stěžovatel v žalobě porušení ust. § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu namítal pouze ve vztahu k uložení pokuty v jiné než původní výši, takže v kasační stížnosti v této části uplatňuje stížní důvod nepřípustný podle ust. § 104 odst. 4 s. ř. s., neboť jej neuplatnil v řízení před krajským soudem, jehož rozhodnutí se přezkoumává, ač tak učinit mohl (důvod směřuje vůči obsahu správního rozhodnutí, který byl, resp. mohl být, stěžovateli v řízení před krajským soudem znám, a tedy mohl být namítán). Nejvyšší správní soud se proto uvedeným stížním důvodem věcně nezabýval.

Ze všech shora uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je důvodná, a proto napadený rozsudek krajského soudu podle ust. § 110 odst. 1 věty prvé s. ř. s. zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. Ve věci rozhodl v souladu s ust. § 109 odst. 1 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

Zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je tento vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne Krajský soud v Brně v rozhodnutí o věci samé (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. března 2010

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu